ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 5, Sayı 9 (57)

1 Eylül 1978

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Topraklarımızdaki Amerikan atom üslerine karşı ulusal, demokratik güçlerin birliğiyle yığınsal savaş!

AÇIKLAMA

Hükümet Türk-İş başlarıyla anlaştı. Bu uzlaşma, özünde, emperyalist tekellerin, Uluslararası Para Fonu'nun, işbirlikçi büyük burjuvazinin istemlerinin uygulanmasıdır.

Yerli ve yabancı tekeller bu uzlaşmayla dolaysız olarak ücretleri dondurmayı, sömürüyü arttırmayı, sendikal hakları kısıtlamayı, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal kazanımlarını geri almayı amaçlıyor. Böylece, bunalımın yükünü işçi sınıfının, emekçi yığınların sırtına daha da yüklemek istiyorlar.

Bu uzlaşma, Türk-İş yönetimini, sarı sendikacıları ayakta tutmak çabasını güdüyor. Bu uzlaşma sendikal hareketi burjuvazinin kontrolü altına almaya, özellikle devlet sektöründe sınıf sendikalarının örgütlenmesini önlemeye yöneliyor. İşçilerin işyeri seçme özgürlüğünü kısıtlıyor. İşçi kıyımlarını, sürgünleri yasallaştırıyor. Referandum isteminin demokratik özünü boşaltıyor.

Burjuvazi, sarı sendikacılar eliyle, işçi hareketinde sınıf uzlaşmacılığını yaymaya çalışıyor. Böylelikle işçi sınıfının savaşını gemlemeye, işçi sınıfını kapitalizmle «bütünleştirmeye» çabalıyor. Bunun için işçi sınıfı arasında ayrıcalıklı bir işçi aristokrasisi yaratmaya, «kârdan pay alma», «işletmeye ortak olma», «yönetime katılma yutturmacasıyla işçi hareketini bölmeye, sınıf savaşını yozlaştırmaya çalışıyor.

Bu uzlaşmayla sendikaların, burjuvaziden ve burjuva hükümetlerinden bağımsızlığına bir darbe indiriliyor. Ücretlerin, sendikal istemlerin saptanmasında tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesi, sendikal demokrasi çiğneniyor.

Hükümet ve Türk-İş'in başları, bu uzlaşmayla işçi sınıfını köylünün, öteki emekçi yığınların karşısına koyuyor. İşçi sınıfıyla tüm emekçi katmanlar arasındaki dayanışmanın temelini baltalamak, böylece emperyalizme, faşist tırmanışa karşı olan güçlerin birliğini engellemek istiyorlar.

Belgeyi imzalayanlar bu gerçekleri maskelemek için sık sık demagojiye başvuruyor, lâf kalabalığı yapıyorlar. Bunalımın, ekonomik çıkmazın nedenini işçi ücretlerine bağlıyorlar. Politik bunalıma ise sınıf savaşının neden olduğunu ileri sürüyorlar. Böylece holdingçi burjuvazinin konumlarını savunuyor, amaçlarına bu yönde kılıf giydiriyorlar. Bunu yapmakla, bunalımın gerçek nedenlerini, emperyalizme bağımlılığı, kapitalist sömürüyü, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin egemenliğini, faşist tırmanışı gözden gizlemek istiyorlar.

Öte yandan da, işçi sınıfına, devlet sektöründe sınıf çıkarları için savaştan vazgeçmesini dayatıyorlar. Gerçekte ise, bu yöntemler tekellerle devletin bütünleşme sürecini hızlandırıyor.

Bu uzlaşma nasıl bir ortamda yapılmıştır? Emperyalizmin, NATO'nun Türkiye üstündeki baskısı artıyor. Gerici-faşist güçler, Maocular, saldırılarını yoğunlaştırıyor. Hükümeti sağa çekme girişimleri üsteliyor. Holdingçi burjuvazi, MESS patronları işçi sınıfına, Maden-İş'e karşı yeni bir saldırıya geçmiş bulunuyor. Hükümetin bocalamasından, işçi hareketine karşı bu yeni saldırıdan emperyalizmin işbirlikçisi, gerici-faşist güçler yararlanıyor, demagojilerini arttırıyorlar.

Hükümet emperyalist tekellerin, gerici-faşist güçlerin baskısına boyun eğmekle, onlara ödün vermekle halktan aldığı desteği yitiriyor. CHP içinde bu politikaya karşı tepki gelişiyor. Emperyalizm, işbirlikçi büyük burjuvazi gerici-faşist karması hükümet eliyle uygulayamadığı plânlarını, CHP ağırlıklı hükümete uygulatmak istiyor. Eski hükümetin açık, kaba baskı-terör yöntemlerinin yerini ince, üstü kapalı yöntemler alıyor.

Ücretlerin dondurulması, işçi haklarının budonmasını öngören bu uzlaşma, devalüasyon, işçi sınıfının ve dar gelirlilerin zararına olan vergi düzenlemesi ve halkın sırtına bindirilen zamlarla gelişen zincirin yeni bir halkasıdır. Bununla yanyana, ilerici güçlere, demokratik hak ve özgürlüklere karşı baskılar artıyor.

Hükümetin halka verdiği tüm sözlere karşın böylesi bir tutum alabileceğini, bunun sınıfsal ve politik nedenlerini TKP, daha onun kurulduğu ilk günden bir bildiriyle halkımıza açıklamıştır. Merkez Komitesi plenumunda hükümetin işçi sınıfına uzlaşmacılığı, pasifliği aşılamak, sarı sendikacılığı desteklemek ve kendine dayanak yapmak çabası vurgulanmıştır. Gelişmeler partimizin bu görüşünü doğruluyor.

TKP, işçi sınıfının çıkarları temelinde sendikal birliği, DİSK, Türk-İş üyesi ve ba-

(Devamı 2. sayfada)

Sinsi saldırılar

Burjuvazi, işçi sınıfına, ilerici güçlere karşı çok yönlü bir saldırı taktiği kullanıyor. Bir yandan kan, kurşun. Öte yandan işçi sınıfının birliğini kırma, emperyalizme, faşist tırmanışa karşı ulusal güçlerin elele vermelerini engellemek için türlü oyunlar. Burjuvazi, bu iki taktiği kimi zaman almaşık, kimi zaman yanyana kullanıyor.

Faşist komandolar, Maocular her gün ilericilere saldırıyor, ortalığa kurşun yağdırıyor, adam öldürüyor. Hükümet, özellikle İçişleri Bakanlığı, savcılıklar, güvenlik örgütleri bütün bunlara seyirci kalıyor. Bu, faşistlerin, azılı gericilerin ilerici, yurtseverleri sindirmek, ezmek politikasını onaylamak demektir.

Hükümetin bu politikası hem işbirlikçi büyük burjuvazinin, hem hükümette CHP ağırlıklı kesimin, CHP'de sağ kanadın istem ve çıkarlarıyla uyumludur.

Ecevit Tunç'la işçi ve sendikal harekete karşı bir «anlaşma» bağladı. İşbirlikçi büyük burjuvazinin, bütün gerici hükümetlerin getirdikleri ekonomik yıkımın yükünü geniş emekçi yığınların sırtına yüklüyorlar. Ecevit, bu oyunu DİSK'in bugünkü yönetimiyle de oynamak yolundadır. Burjuvazi DİSK'i içinden vurmak, üye sendikalar arasına kama sokmak, onları eritmek amacını güdüyor. İşçi hareketini öteki ilerici güçlerden yalıtlamak istiyor. Burjuva hükümetleriyle işçi sınıfının savaşını köreltecek anlaşmalar bağlamak bu oyunlara gelmek, işçi sınıfına hıyanet olur.

Bu açık ve sinsi saldırının daha bir yönü vardır. Memlekette egemen çevreler ve bugünkü hükümet NATO'ya bağlılıktan ayrılmıyacaklarını vurguluyor. Amerika'nın baskısıyla, topraklarımızdaki casusluk ve saldırı üsleri yeniden açık açık işletilmeye başlıyor.

Bu somut durumdan yürüyen Türkiye Komünist Partisi, bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçleri bir Ulusal Demokratik Cephe kurmaya çağırdı. Gelişmeler, TKP'nin bu yurtseverlik çıkışının ne denli güncel ve zorunlu olduğunu gösteriyor. Komünistler emperyalizme, faşist tehlikeye, burjuvazinin sinsi saldırılarına karşı işçi sınıfının, halkımızın savaş birliğini kurmak çizgisini şaşmaksızın izliyorlar.

Yurtta

Türkiye ve insan hakları

CHP ağırlıklı hükümet döneminde emperyalizmin, NATO'nun ülkemiz ve halkımız üzerindeki baskısı daha da artmıştır. Amerikan emperyalizminin, NATO'cu güçlerin «insan hakları» maskesi altında sosyalist ülkelere saldırısının yoğunlaştığı bir zamanda NATO üyesi Türkiye'de temel insan hak ve özgürlükleri egemen çevrelerce kabaca çiğneniyor.

Ülkemizde en başta insanların can güvenliği kalmamıştır. Hükümetin kurulmasından bu yana, son yedi ay içinde dörtyüzden fazla yurttaş can vermiştir. Tırmanan bu faşist terörün amacı hükümeti daha sağa çekmek, onun sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirmesini baltalamak, emperyalizmin körüklediği «soğuk harp» rüzgârını ülkemizde de estirmek, burjuvazinin gerici hükümetler eliyle yaptıramadığını bu hükümete yaptırmak, ilerici güçleri sindirmektir.

Hükümet böylesi bir durumda faşist tehlikeye karşı seyirci kalıyor.

Ecevit hükümeti döneminde ilerici örgütlere, yığınlara karşı koğuşturma ve baskı yoğunlaşmıştır. «Ürün», «Barış ve Sosyalizm Sorunları» gibi dergiler, TKP Programı, TKP Konferansı Belgeleri gibi yayınlar toplatılıyor. Öte yandan egemen çevreler sahte komünist partileri kurdurmakla yeni provokasyonlara girişiyorlar. TKP'nin yasaklı olmasından yararlanan Maocular TKP-ML adıyla, kendilerine sosyalist maskesi takan kalpazanlar TKP (R) ve TKP (B) adıyla girişimlerde bulundular. Son günlerde gerici burjuva çevrelerine bağlı olanlar, MİT ve CIA ajanları sahte bir «Türkiye Komünist Partisi» kurma çabasıyla ortaya çıktılar. «Katkı» dergisinin çevresinde kümeleşmiş bu provokasyon ocağının Türkiye işçi sınıfı hareketi ile uzaktan yakından ilişkisi yoktur. İşbirlikçi büyük burjuvazinin amacı Türkiye Komünist Partisi'nin işçi sınıfı arasında artan otoritesini yıpratmak, yığınları şaşırtmak, işçi sınıfının savaşını körletmektir. Bu çabalar, CHP ağırlıklı hükümetin sınıf sendikacılığını geriletmek, işçi hareketini gemlemek, sınıf uzlaşmacılığını dayatmak yolundaki önlemleriyle uyum içindedir.

Bütün bu saldırı ve provokasyonlar, TKP'nin ulusal bağımsızlık, barış, güvenlik, silâhsızlanma, demokratik hak ve özgürlükler için bütün anti-emperyalist, anti-faşist partilere, örgüt ve güçlere ulusal demokratik cephe kurma çağrısını yapmalarından sonra daha da yoğunlaşmıştır.

Açıklama

(1. sayfadan devam)

ğımsız sendikaların emperyalizme, faşist tehlikeye, kapitalist sömürüye karşı savaş birliğini savunuyor. Bu savaş, halkımızın ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşının kopmaz bir halkasıdır. TKP, tüm ulusal, demokratik güçleri işçi sınıfına yönelen bu saldırının karşısına birlikte çıkmaya çağırıyor.

Bir avuç sarı sendikacı ile hükümet arasındaki bu uzlaşmaya karşı, işçi ve sendika hareketinde doğan tepkiler, işçi sınıfının savaş yolunda dönmeyeceğini gösteriyor. İşçi sınıfının hak ve özgürlüklerini, sınıf sendikacılığını ödünsüz savunmadan, emperyalizmden güç alan faşist tırmanışa, baş tehlikeye karşı başarıyla savaşılamaz.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

25 Temmuz 1978

ABD üsleri sökülmelidir

ABD ambargoyu koşullu olarak kaldırdı. Bununla birlikte, Pentagon ve NATO, Türkiye'deki Amerikan üslerinin «açılması» için hükümete baskı yapmaya başladılar. Gerçekte, ABD üsleri «kapandı» dendiği anda bile çalışıyordu. Bu gerçeği, Karadeniz'de bir Amerikan casus uçağının düşmesi bir kez daha kanıtlamıştı. Gerçekte, topraklarımız üzerindeki Amerikan üsleri, nükleer silâh depoları yine Amerika'lıların kontrolü altındaydı; Türk subaylarının bu üslerde hiçbir yetkisi yoktu. Ama, halkın ve ordu içindeki yurtseverlerin Amerikan emperyalizmine duyduğu öfke karşısında, gerici-faşist karması Demirel hükümeti Amerikan üslerini görünüşte kapatma yoluna başvurmuştu.

CHP ağırlıklı hükümet kurulduğundan bu yana Amerikan üslerinin gizliden gizliye çalışmasını engelleyici bir girişimde bulunmadı. Yalnız, Sovyetler Birliği'nin bölgemizde ardıcıl barışçı çabalarının sonucunda Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında bir «Siyasal Belge»nin imzalanmış olması, hükümetin bloksuz ülkeler topluluğuna eğilim göstermesi Amerikan emperyalizmini, NATO elebaşlarını telâşa düşürdü. Emperyalist ABD, aynı zamanda, dünya ölçüsünde izlediği gerginliği artırma, silâhlandırmayı tırmandırma politikasına uygun olarak, ambargoyu kaldırdı. Nitekim ambargonun kalkmasıyla birlikte ABD üslerin «açılması» için, Türkiye'ye baskıyı yoğunlaştırdı.

Dayanışma

TKP Programının toplatılması ve yayımcıları hakkında ağır hapis istemiyle dava açılması, tüm ülkede olduğu gibi, uluslararası alanda da sert tepkilere yol açıyor. Kardeş partiler, bir dizi ilerici örgüt, çeşitli ülkelerden saylavlar, demokratik inanışlı kişiler Ürün Yayınları sorumlularıyla dayanışmalarını bildiriyorlar. Barış ve Sosyalizm Sorunları Redaksiyonu da, Başbakan Bülent Ecevit'e bir protesto telgrafı gönderdi. Telgrafta, yargılamanın son bulmasını, *«hem Türkiye Komünist Partisi'nin, hem de halk yığınlarının çıkarına her türlü eylemi yasaklayan 141. maddenin kaldırılmasını kesinlikle isteriz»* deniyor. Barış ve Sosyalizm Sorunları Dergisi Redaksiyonunun, Ürün Yayınlarına da gönderdiği dayanışma telgrafı ise şöyle son buluyor: *«Korkusuzca savunduğunuz davanın utkuya ulaşacağına bütün kalbimizle güveniyoruz.»*

75 komünist ve işçi partisinin katıldığı dergi redaksiyonunun bu dayanışması, ülkemizde yürütülen demokrasi savaşına değerli bir katkıda bulunmuştur. Avrupa komünist ve işçi partilerinin 1976'da Berlin'de yapılan konferansında alınan TKP'nin legale çıkma savaşıyla ve tüm demokrasi güçleriyle dayanışma kararını kardeş partiler ardıcıllıkla yaşama geçiriyorlar.

TKP, ülkemizin bütün demokratik güçlerini, düşünce özgürlüğünü, temel insan haklarını kabaca çiğneyen bu antidemokratik yargılamaya karşı çıkmaya çağırıyor.

[redacted]

Emperyalizmin Akdeniz'de barışın zararına olarak askersel dengeyi değiştirmek için giriştiği bu baskılara karşı hükümet ulusal çıkarlarımızı ve barışı savunma kararlılığını gösteremiyor. Çünkü hükümet bir kez UPF'lere boyun eğmiştir. UPF'ler Amerikan emperyalizmine doğrudan bağlıdırlar. Hükümet «ambargoyu kaldırın üsleri açalım» diyor. Bu hem hükümetin bugüne kadar söyledikleriyle çelişiyor, ulusal çıkarlarımızla çelişiyor hem de Anayasa'yı çiğnemek anlamına geliyor. Çünkü «Türk-Amerikan ortak savunma» anlaşması yürürlükten kalkmıştır. Amerikan üslerinin yasal olarak da bir dayanağı yoktur. Kaldı ki, bu üsler ulusal varlığımızı ve komşu ülkeleri tehdit eden birer saldırı yuvasıdırlar. Amerikan üsleri, nükleer silâh depoları topraklarımızdan sökülüp atılmalıdır! Bunun için bütün ilerici, yurtsever güçler, barışseverler anti-emperyalist savaş bayrağı altında birleşmelidirler!

Ertelenmez görev

Başlıca görevi, silâh tekellerinin çıkarlarını savunmak olan emperyalist çevrelerin, NATO'cuların en büyük düşmanı barıştır. Güçlü bir barış ortamında bunlar ellerindeki silâhları satamıyacaklar, yeni silâhlar üretemiyecekler ve kazançları sınırlandırılacaktır. Bundan ötürü, emperyalizm, NATO, halkların silâhsızlanma, barış istemlerine karşın şimdiye kadar eşi görülmemiş boyutta silâhlanma politikası uyguluyor. Halklara yeni tip toptan kırım silâhları dayatmak istiyor. Bugün dünyada askersel araştırmalar için her yıl 30 milyar doların üstünde para harcanıyor. Buna karşılık sağlık araştırmaları için yalnız 4 milyar dolar ayrılıyor.

Bir NATO ülkesi olan Türkiye emperyalizmin bu silâhlanma politikasının dışında değildir. Türkiye, emperyalizmin çıkarları için silâhlanmaya her yıl bütçesinin beşte birini harcıyor. Yarım milyon genç emperyalizmin bu politikasının hizmetinde tutuluyor. Türkiye NATO'ya girdiğinden bu yana NATO'nun çıkarları ve ABD'nin askersel üslerinin kullanımı için tüm dış borçlarından iki kat daha fala para harcamıştır.

Emperyalizm, NATO, onların ülkemizdeki işbirlikçileri insanlığa karşı böylesine büyük bir suç işliyorlar. Emperyalizm harpçi, barış düşmanı politikasını sürdürmek için her türlü sahtekârlığa başvuruyor. Sözümona «Sovyet tehlikesi», «Varşova antlaşmasının askersel üstünlüğü» uydurmaları, «insan hakları» yaygaraları «soğuk harp» günlerine dönme yeltenişleri, harp kışkırtıcılığı yapan Çin'deki Maocu yönetimle daha sıkı bir işbirliği bu girişimlerin başında geliyor.

Oysa askersel etken, sosyalizmin dış politika stratejisinde hiç bir zaman çözümleyici, belirleyici olmamıştır. Sosyalist ülkeler hiç bir zaman silâhlanma yarışının girişimciliğini yapmamışlar ve yeni ölüm silâhlarının üretiminde insanlık önünde ağır sorumluluğu üzerlerine almamışlardır. Sovyetler Birliği silâhlanmanın durdurulması için şimdiye kadar 100'den fazla yapıcı öneride bulunmuştur. Sosyalizmin bu barışçıl çabaları bugün de sürüyor.

TKP ülkemizdeki tüm ilerici, barışsever güçleri, sendikaları, yığın örgütlerini, politik görüşü ne olursa olsun barıştan, silâhsızlanmadan yana olan herkesi eylem ve güç birliğine çağrıyor. TKP kalıcı bir barış ve silâhsızlanma için savaşmayı, ulusal ve enternasyonal görevi biliyor.

Dünyada

Monkada

Geçtiğimiz günlerde Küba iki bayramı bir arada yaşadı. XI. Dünya Gençlik Festivali ve Monkada kışlasına yapılan baskının 25. yıldönümü.

Küba, geçen yüzyıldan bugüne varana dek, bağımsızlığı uğruna uzun savaşlar verdi. Kastro önderliğinde Monkada kışlasına baskınla başlayan silâhlı savaşım bu devrimci geleneğin üstünde yükselir.

1959'da Batista'ya karşı utkunun kazanılmasından sonra Amerikan emperyalistleri Amerikan kıtasındaki bu ilk devrimi baltalamak için sürekli saldırılarda bulundular. Küba halkı, devrimi, başta Sovyetler Birliği olmak üzere dünya sosyalist sisteminin karşılıksız, sürekli, kardeşçe yardımlarıyla korudu. Ekonomik ablukayı yardı. *«Uluslararası dayanışma, dünyanın her yanındaki sınıf kardeşlerimizin ve Sovyet halkının yardımı olmadan, emperyalist güçlere karşı Küba devriminin utkusu olamazdı»* diyor KKP'nin 1. Kongresinde Fidel Kastro.

Küba'nın ekonomik yapısını baştan başa değiştirmesi kolay olmadı. Amerika Küba'yı yıllarca tek tip üretime, şeker kamışı üretimine zorlamıştı. Yüzbinlerce insan işsiz ve açtı. Halkın % 80'i en ilkel koşullarda, kulübelerde yaşıyordu. Her türlü sağlık hizmetinden, eğitimden yoksundular. Bugün Küba'da okur-yazarlığı olmayan insan yoktur. Sağlık alanında çalışan 140 bin kişi adanın en kör köşelerine sağlık hizmetleri taşıyor. 1975 yılında yalnızca temel endüstri % 11'lik bir büyüme gösterdi. Küba bugün 80'den fazla ülkeyle ekonomik ilişkiler içindedir.

Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi olan Küba, dünya sosyalist sisteminin bir parçasıdır. Dünyanın dört bir yanında enternasyonalist görevlerini somut olarak yerine getiriyor. Kurtuluş savaşı veren halkların yanında yer alıyor. Dünyanın en azgın gerici güçlerinin Amerika'nın, NATO'nun yanında yer alan Çin hegemonyacılarına karşı ödünsüz, kararlı bir tutum izliyor. Küba halkı dünyada barışın gerçekleşmesini istiyor. Ve onun bu isteğini XI. Dünya Gençlik Festivalinde yaptığı konuşmayla şöyle dile getiriyor Kastro: *«İnsanlık barış istiyor. Gençlerin ve çocukların mutlu geleceği için kalıcı ve güçlü bir barışın sağlanması başta gelen ödevdir. Günümüzde iki sistem arasındaki savaşı belirleyen yön de budur.»*

Maoculuğun derinleşen bunalımı

Maocular geçmişte uluslararası komünist harekete ve sosyalist dünya sistemine karşı uluslararası Maocu bir hareket yaratma plânı uygulamaya çalışıyorlardı. Bu plân, bugün artık tümüyle çökmüş, Pekin hegemonyacılarının uluslararası anti-sovyetik cephesi boydanboya yarılmış, dağılmıştır. Böylece Pekin karşı-devrimcileri emperyalizmin sıralarında gerçek yerlerini bulmuşlardır. Halâ antisovyetizmden vazgeçmemekle birlikte, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti bir süredir Çinli Maocuların hegemonya plânlarını açığa vuruyor.

Pekin'in dış politikasındaki bunalım derinleştikçe, onun saldırganlığı da artıyor. Çin kendisiyle komşu olan bütün ülkelerden küstahça kendi topraklarından daha geniş toprak isteklerinde bulunmakla kalmıyor. Doğrudan doğruya Viyetnam Sosyalist Cumhuriyeti'ne, yiğit Viyetnam halkına karşı silâhlı saldırıları kışkırtıyor.

Maoculuğun dünya ölçüsünde derinleşen bunalımı, ülkemizdeki Maocu harekette de yansıyor. Maocu akım günümüzde tam bir parçalanma, dağılma süreci içinde yaşıyor. Bunalımın derinleşmesiyle, özellikle Perinçek gurubunun saldırganlığı daha da artıyor. Bunlar, şimdi, kendilerine karşı koyan guruplarla kıyasıya bir silâhlı çatışmaya koyulmuşlardır. Perinçek'in militanları Adana'da öteki Maocu guruplardan iki kişiyi öldürdüler.

Perinçekçiler, saldırganlıklarını arttırırken, yalıtlanmamak için her türlü manevraya başvuruyorlar. Bunlar, doğrudan doğruya MİT'le, kontr-gerilla ajanlarıyla sıkı ilişki içinde olduklarını gizlemek için, yüzlerini «Kontr-gerilla üzerine yayın yapan» gazeteleriyle örtmeye, gizlemeye çalışıyorlar. Bu gazeteyi çekip yırtınca, altından kimlerin yüzleri çıkıyor? Bora Gözen'leri Filistin'e sürenlerin, İbrahim Kaypakkaya'yı vurdurma emri veren Berktay'ların, Adil Ovalıoğlu'nu öldürtenlerin, Ümit Ağca adlı ajanların, Perinçek'in, öteki Maocuların içine yerleştirdiği ve Antep baskınını düzenliyen, Bulut'ların ... Kontr-gerilla ile kalkola girmiş, elebaşıları MİT'le bağlanmış bir cinayet yuvası, halkın karşısına kuzu postuna bürünerek çıkmaya yelteniyor.

Kontr-gerilla, MİT dağıtıldığı gün, ele geçecek gerçek belgelerde, her biri bir milyoner çocuğu Perinçek'lerin kimlikleri çok daha açık görülecektir. Kontr-gerilla dağıtılmalı, bunlarla işbirliği yapan Maocu, terörist ajanlar açıklanmalı, işkencecilerden, katillerden hesap sorulmalıdır.

Lenin köşesi

75 yıl

Bundan 75 yıl önce Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 2. Kongresi illegal koşullarda yapıldı. Bu kongreyle işçi hareketi tarihinde ilk kez yepyeni bir parti, Leninci parti, Bolşevik Partisi oluşuyordu. Kongrede bolşevikler her boydan ve soydan oportünistlere karşı, Lenin'in önderliğinde devrimi, proletarya diktatörlüğünü, komünist parti normlarını savundular. Kapitalizmin boyunduruğunun ancak işçi sınıfını devrimci bir ruhta eğiten, oportünizme karşı sürekli savaş veren, emekçi yığınlarla sıkı sıkıya bağlı, onların savaşlarını yöneten kadrolar yetiştiren, çelik disiplinli bir savaş partisiyle kırılacağını kanıtladılar. Lenin *«Politik düşünce akımı ve politik parti olarak bolşevizm 1903 yılından beri vardır»* diyor. (Lenin, Toplu Yapıtlar, c. 4, s. 373.)

2. Kongre'nin gündeminde ulusal sorun da yer alıyordu. Lenin, kongre öncesinde, bir dizi yazıyla proleter enternasyonalizmine dayanan tezlerini açıkladı: Ulusal baskıya karşı savaş, yurttaşların ulus farkı gözetmeksizin hak eşitliği, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkı ve her ulustan işçilerin bir tek devrimci partide birleşmesi.

Kongre bolşeviklerin «Bund»cuları eleştirisiyle açıldı. «Bund»cular, birden fazla uluslu bir ülkede ulusal temelde kurulan parti örgütlerinin federatif ilkeye göre birleşmesini, yani pratik olarak örgütsel ayrılıkçılığı savunuyorlardı. Bu milliyetçi görüşe karşı bolşevikler, bir ülkede yaşayan değişik uluslardan işçi sınıfının tek bir devrimci partide birliğini, santralist ilkeyi savundular. Lenin, bu konuda verdiği karar taslağında şöyle diyordu: *«Savaşan proletaryanın hem son amacına çabuk varabilmek, hem de var olan toplum düzeninde, politik ve ekonomik savaşımı şaşmaksızın yönetebilmek için sımsıkı, tam birliğinin mutlak olarak zorunlu olması . . . nedeniyle kongre, parti kuruluşunda federatif ilkeyi kesinlikle geri çevirir . . .»* (Lenin, Toplu Yapıtlar, c. 7, s. 245–246.)

Kongre'den iki gün önce İskra'da yayınlanan «Programımızda ulusal sorun» başlıklı yazısında Lenin şöyle yazıyordu: *«Çarlık rejimi-otokrasinin lanet olası tarihi, bu rejimin baskı altında tuttuğu değişik halkların işçi sınıflarının çok büyük ölçüde birbirine yabancılaşmasını bize miras bıraktı. Bu, en büyük bir illet, otokrasiye karşı savaşta en büyük bir engeldir. Ayrı ayrı partiler, ya da «federatif» bir parti için bir takım «ilkeler» ileri sürmekle bu illeti yasallaştıramayız, bu ayıbı kutsallaştıramayız . . .»* (Lenin, Toplu Yapıtlar, c. 7, s. 242.)

Rusya'da değişik uluslardan proletaryanın Leninci partisi sınıf savaşlarının ateşlerinde çelikleşti, devrimi utkuya ulaştırdı. TKP, 2. Kongrenin açtığı bu Leninci utku yolundan yürüyor.

Anti-TKP'ciliğin bunalımı

Kurulduğu ilk gün, Marksizm-Leninizme aykırı, Kıvılcımlıcılık denilen bir plâtform benimseyen legal sosyalist partilerden biri, şu günlerde TKP'ne ve ona yakın saydıklarına, en azılı sınıf düşmanlarının diliyle saldırıyor. Bu da, söz konusu partinin Kıvılcımlıcılık plâtformunu pragmatik nedenlerle bıraktığını, asıl amacın TKP'ne düşmanlıkta daha sağlam konumlara yerleşmek olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Nitekim, Kıvılcımlı'nın asıl sapması da TKP düşmanlığını legalizmle karmasıydı. Söz konusu parti Kıvılcımlıcılığın özünden ayrılmamıştır.

Bir yandan Marksizm-Leninizm ilkelerini savunur görünür, proletarya enternasyonalizmine bağlılık gösterileri yaparken, bir yandan da Markscı-Leninci, enternasyonalist partiye, TKP'ne düşmanlık etmek, — bu çelişki —, söz konusu partinin kurulduğu günden beri içine düştüğü bunalımın ve parçalanmaların başlıca politik-ideolojik nedenidir. Her bölünmede, ana konunun TKP karşısında alınacak tutum olması, bu yargının ne denli doğru olduğunu kanıtlıyor.

Ama, bu partinin yönetimi, üyelerini sürekli olarak oyalıyor. Partinin parçalanmasını, güçten düşmesini ya olumlu bir belirti, ya da raslantı olarak göstermeye çalışıyor. TKP düşmanlığı çizgisinin derin bunalımını gözlerden gizlemek istiyor.

Her partinin tarihinde atılımlar olduğu gibi, gerilemeler de olur. Nedir ki, böylesi gerileyişlerde belirleyici olanın oportünizm mi, yoksa nesnel toplumsal koşullar mı olduğunu dürüstlükle araştırmak gerekir. Küçük-burjuva sosyalizminin derin bir bunalım geçirdiği günümüzde durum nedir? Bunalımı, kimilerinin sandığı gibi yığınları küçük burjuva ideolojisinin sarmasıyla, ya da «kütlelerin kilitlenmesi» denilen şeyle açıklamak olası mıdır? Böyle bir şey işçi sınıfının yükselen savaşını kökten yadsımak, kendi güçsüzlüğünü, zayıflığını yığınlara

(Devamı 7. sayfada)

Nereden nereye

«Özgürlük Yolu» dergisinin 11. sayısında yer alan bir yazısında Kemal Burkay, Maoculuğu «eleştirir» görünüyor ve sonra yazıyor: *«Maocular Kıbrıs konusunda, sol saflarda ağır basan şovenizm eğilimlerine kendilerini kaptırmadılar . . . Bu elbette onlar için olumlu bir puandır.»* Burkay, yazısında Maoculara övgüsünü sürdürüyor: *« . . . Yine Maocular, Kürt sorununda bazı sol çevrelerin kurtulamadıkları sosyal şoven şartlanmayı kırmış görünüyorlar.»*

Denecek ki, o günler çok geride kaldı, çok şeyler değişti, yeni gelişmeler oldu. Evet gerçekten öyle. İşçi sınıfımızın TKP öncülüğünde verdiği savaşıma, şu ya da bu yandan saldıranlar, gözlerini kapayanlar epeyce değişikliklere uğradılar. Bunlar arasında TKP'nin tüm devrimci, demokratik güçlerin emperyalizme, faşizme, tekellere karşı birliğini oluşturma uğraşını; ırkçı şoven baskıların son bulması, Kürt halkının hak eşitliğine kavuşması için verdiği savaşı özellikle görmezlikten gelenler de var.

«Özgürlük Yolu» dergisinin 37–38. sayısında yer alan «Dördüncü Yıla Girerken» başlıklı yazıyı okuyunca bunlar ve bir soru geliyor akla: Nereden nereye . . .? Özgürlükçüler oldukça yol almışlar. Gerçekten de daha dün ulusal sorun konusunda Maocuları savunanlar bugün «Kurtuluş» dergisi üstüne şöyle yazıyorlar: *«Dergi, ırkçı burjuvazinin Kürdistan'a yönelik sömürge politikasının teşhir edilmesinde önemli katkıda bulundu.»* Sorunlara sosyalizmin, sosyalist devrimin çıkarları açısından değil de dar Kürt milliyetçiliği açısından bakınca, Özgürlükçülerin, dün Maocuları, bugün goşist dediklerini, yarın kimbilir hangi oportünist şefleri övmeleri kaçınılmaz oluyor.

Kaldı ki Maocuların ulusal sorunda da emperyalizmle aynı olan görüşleri değişmemiştir. Tutum değiştiren «Özgürlük Yolu»dur. Ama bu değişmeyle bugün de bir küçük-burjuva akımını öven «Özgürlük Yolu» yazarı, ilerlemek yerine çeşitli görüşler arasında kıvrılıp duruyor. Onda değişmeyen tek şey var: Burjuvaziyle aynı boruyu öttürmek demek olan TKP düşmanlığı!

TKP dün olduğu gibi bugün de tüm ulusal demokratik güçlerin anti-emperyolist, anti-faşist, anti-monopolist eylem ve cephe birliğini kurmak için savaşıyor. Bu yolda atılan en küçük adıma sahip çıkıyor, destekliyor. «Özgürlük Yolu»nun okuyucusu da biliyor ki, özgürlüğe, TKP'ye düşmanlık edilerek yol açılamaz.

Ekonomik bunalım

Emperyalizme ekonomik ve politik bağımlılık, NATO'lar, CENTO'lar, UPF'ler, Enerji Ajansları, AET'ler, yabancı tekeller ülkemizi ekonomik bakımdan tam bir yıkıma götürmüştür. İşsiz sayısı 4 milyonu aştı. Fiyatlar bir yılda % 81 arttı. Döviz darboğazı görülmedik yerlere geldi. Son 5 yılda dış ticaret açığı 5 misli arttı. Bütün bunlara bir de enerji bunalımı, elektrik kesilmeleri, gaz, benzin yokluğu ekleniyor.

Emperyalizme bağımlılığın yarattığı bu sorunları çözmek için CHP ağırlıklı hükümet yine emperyalistlere başvurdu, finans kapitalin uluslararası örgütü UPF ile anlaştı. Alınan kredilerin bir kısmı döviz açığını kapatmak için yine uluslararası finans kurumlarına akıtıldı. Bir kısmı ise yerli-yabancı tekellere peşkeş çekiliyor. Ve hükümet şimdi UPF'nin isteklerini yerine getiriyor. Bu istekler endüstrileşmeyi, ekonomik gelişmeyi engelliyor. % 30'luk bir devalüasyon yapıldı. Üretime yönelik yeni yatırımları engelleyici önlemler alındı. Buna karşılık hükümet özel sektöre dışalım-dışsatımcılara yeni gümrük kolaylıkları, vergi indirimleri uyguladı. UPF ile yapılan anlaşmadan sonra ulusal gelirin büyüme hızı % 2,7'ye düştü. Oysa tekelci kapitalistlerin kârı sürekli artıyor, vergilerdeki payı ise gittikçe azalıyor.

CHP ağırlıklı hükümet taban fiyatlarını düşük tuttu. Memur aylıklarını fiyat artışlarına göre dondurdu. Aynı şeyi işçi ücretlerine de yapabilmek için kamu sektöründe «Toplumsal Anlaşma»yı dayatmaya kalkıştı. «Devlete bağış» adı altında Tekel işçilerinin 10 günlük zam farklarını kesmeye yeltendi. CHP ağırlıklı hükümet ekonomik bunalımın yükünü işçi sınıfının, halkın sırtına vurmasını pek iyi biliyor. Bu hükümet işbaşına geleli fiyatlar % 23 arttı, on binlerce işçi işten atıldı. Holdingçiler hükümetin bu politikasından hoşnutlar. Oysa geniş emekçi yığınları, hükümetin tekellerin sömürüsünü, baskıyla ve yutturmacayla karışık dayatma politikasına karşı direniyor.

Ekonomik bunalımdan kurtulmanın yolu politik ve ekonomik bağımsızlık için savaşımdan geçer. Emperyalistlerin dümen suyundan çıkıp sosyalist devletlerle, bağlantısız ülkelerle karşılıklı eşitliğe dayanan gelişmiş ilişkiler kurmaktan geçer. Ulusal ağır endüstriyi geliştirmekten, demokratik bir toprak reformu uygulamaktan geçer.

Yeni engel

Geçtiğimiz dönem, MC hükümetleri, kamu kuruluşlarında sınıf ve yığın sendikacılığının gelişmesini önlemek için faşist teröre ve kıyıma başvurmuşlardı. MC hükümetleri genellikle sınıf ve yığın sendikacılığına karşı, DİSK'e bağlı sendikalara karşı Türk-İş başlarını, sarı sendikacıları korudular.

Türk-İş başları da birçok yerde faşistlerle işbirliği yaptılar. Böylelikle ayakta kalmaya çalıştılar. Kısacası geçen dönemin özelliği, faşist terörle, devletin gücüyle işçi sınıfının susturulmaya çalışılması; özel olarak da kamu kuruluşlarındaki işçilere terörle sınıf uzlaşmacılığının dayatılması; sarı sendikacıların her türlü zorbalık ve sahtecilikle ayakta kalmaya çalışması idi.

MC hükümetleri yıkıldı. Bununla, kamu kuruluşlarında faşist terör hükümet dayanağını yitirdi; Türk-İş başlarının saltanatları da yeniden tehlike içine girdi. Ama, işçi hareketini denetimi altına almaya çalışan CHP ağırlıklı hükümet bir yandan Türk-İş başlarıyla pazarlığa oturdu, bir yandan da DİSK'i sınıf uzlaşmacılığına çekebilmek için girişimlerini yoğunlaştırdı. Gerici basının deyimiyle bu «Anlaşma» Tunç ve takımına «emniyet kemeri» takmıştır. Hükümet, CHP yöneticileri Türk-İş başlarını, sarı sendikacıları koruyacaktır. Buna karşılık Türk-İş başları işçileri sınıf uzlaşmacılığına, hakları için yürütecekleri savaştan vazgeçmeye razı etmeyi üstlenmiştir.

Görülüyor ki, geçen dönemden ayrımlı olarak bu hükümet, faşist terör politikası yerine, bu terörden yararlanıyor, işçileri «kötünün iyisi» oyunuyla sınıfsal işbirliğine zorluyor. Bu dönemde sınıf ve yığın sendikacılığının önündeki en büyük engel süregiden faşist terörle, yığınsal işten çıkarmalarla birlikte dayatılmak istenen sınıf uzlaşmacılığıdır.

Bu «anlaşma»ya: sınıf uzlaşmacılığına karşı Türk-İş'e bağlı sendikaların, bu sendikalara üye işçilerin tepkisi vardır ve bu tepki ekonomik bunalımın sürüp gitmesiyle daha da büyüyecektir. Kamu kuruluşlarında sarı sendikacılığı yıkmak, sınıf uzlaşmacılığını yenmek bu yeni engeli de aşmak için tüm ilerici, yurtsever sendikacılar eylem birliği yapmalıdır. İşçilerin tepkisini sınıf ve yığın sendikacılığının bayrağı altında, birlik bayrağı altında kapitalist sömürüye karşı yöneltmelidirler. TKP MK'nin Açıklamasında belirtildiği gibi sınıf uzlaşmacılığına karşı savaşmadan, yerli-yabancı tekellere, faşist tehlikeye karşı başarıyla savaşılamaz.

Sınıf uzlaşmacılığına karşı işçi sınıfının sınıf sendikacılığı temelinde birliği!

Burjuva reformculuğu

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi, kendi içindeki çelişkilerin arttığı, sınıf savaşlarının sertleştiği ve emekçilerin demokratik istemler uğrundaki çıkışlarının yükseldiği şu dönemde «ikili» bir taktik uyguluyor. Bu ikili taktiğin bir yönünü, faşist diktaya ortam hazırlamaya yönelik kanlı saldırı ve toplu kırımlar; öteki yönünü de yığın savaşlarını yozlaştırmaya yönelik reformculuk aldatmacaları oluşturuyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvazi birincisini, kendisine dayanan politik güçlerin, en gerici, en işbirlikçi, en şovenist kesimiyle, ikincisini de «reformcu», sosyal-demokrat etiketli «liberal» kesimiyle uyguluyor.

Nedir ki, taktiğin birincisi emekçilere kan ve terör getirirken, ikincisi adına reform denecek en küçük bir günlük düzelme bile veremiyor. İşte birkaç somut örnek:

• CHP ağırlıklı hükümette devlet bakanı olan Enver Akova, Ağustos ayı içinde bir açıklama yaptı. «Toprak ve Tarım Reformu» adıyla yeni bir tasarının hazırlandığını bildirdi. «Toprağın sahibi tarafından işlenmesi ve işletilmesi, tasarının ana ilkesidir» dedi. «Toprak işleyenin» demokratik belgisinden geri döndü; «toprak işletenin» denilen kapitalist-ağa belgisine sarıldı. Bunun açık anlamı şudur: Bir toprak ağası, çiftlik beyi ve şeyh elinde bulundurduğu toprakları kendisi işlemeyip başkalarına işletiyorsa kamulaştırmanın dışında kalacaktır. Toprakların işletmiyen tek bir büyük toprak sahibi bulunamıyacağına göre, kamulaştırma, dolayısıyla da toprak reformu yapılamıyacaktır demektir.

Toprak reformundan geri dönen CHP yönetimi, reformcu bir düş olan «Köy-Kent Projesi»nden de söz etmez oldu. Yerine «Köye Ulaşım Projesi» diye bir şey uydurdu. Bu projeyle burjuvazi tarım kesiminde ortaçağ kalıntılarına dokunmadan, köylüye toprak vermeden kapitalist ilişkileri geliştirmeyi, tekelci-işbirlikçi sermaye çevrelerine, Holding'lere yeni iç pazar olanakları sağlamayı amaçlıyor. Kürt beyleriyle büyük Türk burjuvazisi arasındaki işbirliğini pekiştirecek yollar döşüyor.

Toprak ağalığını kökünden kaldırmayı, milyonlarca topraksızı, az topraklıyı toprağa, ekmeğe ve özgürlüğe kavuşturmayı, ülkenin endüstrileşmesiyle tarım kesiminin uyumlu gelişmesini sağlıyacak köklü dönüşümleri, demokratik bir toprak reformunu öngörmeyen burjuva reformculuğuna TKP her zaman karşı çıkmış ve köklü, devrimci dönüşümler için savaşmıştır, savaşıyor.

Toplumsal anlaşma

Hükümetle Türk-İş yöneticileri «Toplumsal Anlaşma»nın topluma «huzur» «barış» getireceğini söylüyorlar. Öte yandan Tunç da, Ecevit de «bir kavgadan değil, barıştan yanayız» diyorlar. Ayrıca Tunç, DISK'i «sınıf kavgasından» yana olmakla «suçlamaya» kalkışıyor.

Uzlaşmaz sınıflı toplumların tarihi sınıf savaşlarının tarihidir. Sınıf savaşı şu ya da bu kimsenin isteğinden bağımsız varolan, nesnel, toplumsal bir yasallıktır.

Kapitalizmin gelişme süreci içinde, sınıf savaşını işçi sınıfına, emekçi halka dayatan burjuvazi olmuştur. Bu onun varolma koşuludur. Bu düzende herşeyden önce insanın en büyük hakkını, sömürülmeme hakkını tekelci burjuvazi ve emperyalizm yığınların elinden zorla almıştır. Dünya harpleri ile, iç harplerle insanların yaşam hakkını bile çiğnemiştir. Günümüzde silâhlanma yarışını körükleyen, bütün yükünüde emekçi yığınlara yükleyen tekelci burjuvazidir. Devlet aygıtını, ordusu, adalet mekanizması, açık-gizli polisi, emperyalizmin politik askersel, ekonomik bütün olanakları ile işçi sınıfına, emekçi halka karşı, sömürü düzenini ayakta tutmak için kullanan tekelci burjuvazidir. Egemen çevreler, uzlaşmacı politik-ideolojik yöntemler yetmediği, sömürü düzeni tehlikeye girdiği her zaman faşist saldırılara, daha da olmadı mı çıplak faşizme başvurmuştur. Cumhuriyet devrinin yarısından fazlası sıkıyöntemlerle, darağaçları, işkencelerle geçmiştir. Kanlı baskı, terör hiç bir zaman durmamıştır. Günümüzde kanlı faşist saldırılar sürüp gidiyor. Faşist yasalar bugün de işletiliyor. Yüzlerce insan öldürülmüş, binlercesi yaralı kalmıştır.

Kapitalizmin gelişme süreci içinde işçi sınıfı egemen sınıfların sömürü düzenini yürütmek için dayattığı sınıf savaşımının tüm biçimlerini örgütlü, bilinçli, teoriyi ve pratiği birleştirerek karşılıyor, kabul ediyor. İşçi sınıfı bu savaşımla haklarını savunuyor ve onları genişletmeye çalışıyor. Ama işçi sınıfı bu kadarla yetinmez. Harplerin, saldırıların, sömürünün kökeni olan, sınıf savaşımını dayatan burjuvazinin, sermayenin egemenliğine son vermek, işçi sınıfının ve emekçi halkın egemenliğini kurmak, yani sömürü düzenini ortadan kaldırmak, toplumu sosyalizme, gerçek barışa, adaletli bir düzene kavuşturmak için, bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de sınıf sendikalarında, komünist partisi sıralarında savaşır. Barışçı olmanın başta gelen koşulu sömürünün, savaşların doğurucusu olan emperyalizme, kapitalizme, burjuvazinin egemenliğine karşı savaşmaktır.

Gençliğin yargısı

Dünya gençliği, devrimci Küba'nın başkenti Havana'da düzenlediği uluslararası forumda, XI. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinde baştanbaşa emperyalizmi yargıladı. Dünya barışını güçlendirmek için, emperyalizme, silâhlanmaya sömürgeciliğe, faşizme ve ırkçılığa karşı savaşı gençliğin ana görevi olarak belirledi. Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun, gençliğin bir silâhsızlanma konferansı toplaması önerisinin oybirliğiyle onayı, festivalin önemli başarılarındandır. Havana Festivali, tüm emperyalist, gerici çevrelerin anti-komünist saldırılarını püskürttü, en geniş ölçülerde komünist, sosyalist, sosyal-demokrat gençliği ortak amaçlar çevresinde birleştirdi. Uluslararası gençlik hareketinin eylem ve güç birliğinin sağlanmasında önemli bir aşama oldu.

XI. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nde, Türkiye gençliğini Türk, Kürt, işçi-köylü, öğrenci, komünist, sosyalist, sosyal-demokrat gençleri HAFEST öncülüğünde oluşturulan ulusal festival delegasyonu temsil etti. Festivale ülkemizden, İGD, İKD, Çırak-Der, İLD, İl-Tıp-Der, DDKD, SGB gibi gençlik örgütlerinin temsilcilerinin yanısıra, CHP Kütahya saylavı, çeşitli dallardan sanatçılar ve gazeteciler katıldılar. Gerek Festival öncesi çalışmalarda, gerekse Festival boyunca gençliğin eylem birliği yolunda önemli adımlar atıldı. Türkiye gençliği, gençliğin bu uluslararası formunda yürütülen barış çalışmalarına büyük katkıda bulundu. Emperyalizme ve faşizme karşı savaş kararlılığını gösterdi. Türkiye gençliğinin dünya gençliğiyle bağlarının sıklaşması ve anti-emperyalist dayanışmanın güçlenmesi yolunda önemli adımlar atıldı. Demokratik dünya gençliği ilerici, yurtsever Türkiye gençliğiyle Havana Festivalinde gerçek anlamında kucaklaştı ve gençler arasında yıkılmaz bir dostluğun temelleri atıldı.

Ama, gençliğin bu ilk legal enternasyonalist çıkışını yozlaştırma yolundaki girişimler yalnızca gerici partilerden, faşistlerden ve Maoculardan gelmedi. Kimi sosyalistler ve sağ sosyal-demokratlarda HAFEST'in çalışmalarını, ulusal festival delegasyonunu değişik biçimlerde karalamaya kalkıştılar. Bu tutumlarıyla onlar, kendi doğrultularına da, tabanlarına da ters düşüyorlar. Festivalde yükseltilen «barış, dostluk, dayanışma» belgisini hiçbir güç komünist, sosyalist, sosyal-demokrat gençlerin gönüllerinden sökemez.

Birliğin temeli savaş

Devrimci sanatçı ve edebiyatçıların gerçekleştirmesi gereken en önemli görev, işçi sınıfının savaşına kendi alanlarında dolaysız katılmak ve yürütmektir. Böylece devrimci sanat ve edebiyat gerçekten de bu savaşın ayrılmaz bir parçası olacaktır. «Sınıf savaşında sanat ve edebiyatın yeri ve işlevi nedir, bunun belirlenmesinde komünist sanatçının görevleri nelerdir?» sorusunun yanıtı işte bu gerçekte yatıyor.

Komünist sanatçının elinde sosyalist gerçekçi kuram ve yöntem, bunun ışığında yaratılmış bir birikim, sayısız deneyler var. İşçi sınıfımızın toplumun tüm kesimlerini saran savaşımı var. Her şeyden önce komünist sanatçının bağlı olduğu partisi var. TKP var.

Komünist sanatçının yaratıcılığı burada başlıyor: Sosyalist gerçekçiliğin ilkeleri, sınıf savaşının gerekleri ışığında, tüm verimliliğiyle yapıtlar vermek, yaratma sürecinin bir koşulu olarak da sanat ve edebiyat ürünlerini eleştirmek; bunlar savaşın araçları mı değil mi, dost mu düşman mı ortaya koymak ... Savaşın baş hedefi, burjuva ideolojisinin araçları olan gerici, faşist sanat ve edebiyattır, bunun ayrılmaz parçası olan ve sanat adına ortaya çıkan Maocu her türlü eğilim, kişi ve yapıttır. Bunlarla savaşmak, ezip geçmek devrimci sanat ve edebiyatın ereklerindendir. Ancak bu savaş her türden küçük-burjuva sağ ve sol oportünist akımlara karşı savaşı da birlikte getirir. İşçi sınıfının savaşına, devrimci sanat anlayışına ters düşmeyecek her olumlu adım benimsenmek koşuluyla eleştiri kıyasıya olmalıdır. İzlenecek tutum ne denli savaşçı olursa, anti-emperyalist, anti-faşist sanatçıların birliği yönünde o denli sağlam adımlar atılır, kalıcı kazanımlar elde edilir. Böylece ilerici sanat ve edebiyat dünyası durağanlıktan, bulanıklıktan sıyrılacak, etkin, işçi sınıfının savaşına dolaysız katılan, savaşkan bir itici güce kavuşacaktır. Bu nitelik eylem birliği yönündeki eğilimleri de güçlendirecek, yaşama geçirecektir. Bu, emekçi halktan yana varolan eğilimlere, kişi ve örgütlere, bu itici gücün çevresinde birleşme, en azından uyumlu davranma olanakları yaratacaktır.

Böylesi bir savaşımın içinde sanatçının bir sorunu da, güncel olana boğulup kalmamak, kalıcı olanı yapıyorum diye de bilgi yığını içine gömülüp savaştan, yaşamdan kopmamak ama güncelin içinde sürekliyi, yaşayanı yakalamaktır. Bu da doğru bir savaş yöntemiyle çözümlenebilecek bir sorundur: Güncel ama ilkesel savaş! Bilgilendirme ama savaş için gerekli bilgiler! Hem sürekli ve kalıcı, hem de güncel savaşa katılan budur işte.

İki program

Bir süreden beri TİP'e yakın yayın organlarında kimi yazarlar, TKP programını eleştirmeyi deniyorlar. Bu «eleştiri»-lerin tam da şu sırada ortaya çıkması, onların ideolojik nedenlerden çok, örgüt içi nedenlere dayandığını akla getiriyor.

Bu kimseler de partimizin programını eleştirmeyi deneyen diğerleriyle ortak bir yöntem kullanıyor. Bunlar, TKP programını eleştirirken, işçilerin karşısına Markşçı-Lenınci olarak değil de nedense «dil-bilimci» kılığında çıkıyorlar. Böylece sözcükler, takılar üzerinde kopardıkları gürültüyle programın Marksçı-Leninci ilkelerini, stratejik doğrultusunu çürüteceklerini sanıyorlar.

Eleştiriciler bizimle neyi tartışmak istiyorlar? Bunun «sosyalizme giden yolun nasıl açılacağı» sorunu olduğu görülüyor. Çünkü onlar, TKP programının «burjuvazinin kendi içinde var olduğu varsayılan ,çelişki'leri, kendi önünün açılması için tek ve yeterli veri kabul ettiğini» kanıtlamak için boşuna bir çaba içine girmişler.

Kendi özürünü başkalarının üzerine yüklemeye kalkmak işte buna denir. TİP programında «sosyalizme giden yolların» nasıl açılacağı yazılıyor. Bu bölümde sosyalist devrime «toplum yapısında derin ve köklü dönüşümler»le, «ülkeyi demokratikleştirmek»le ulaşılacağı belirtiliyor. Ama program, bu süreçleri erk sorununa bağlamıyor. «Köklü dönüşümler»in, «demokratikleşme»nin burjuvazinin erki eliyle yapılacağı anlaşılıyor. Nitekim, Yürüyüş dergisinin 173'üncü sayısında «toplumsal anlaşma» gibi «dönüşüm»lerden söz ediliyor ve «Türkiye'de gerçek anlamda demokratikleşme bu yönde çok fazla mesafe almakla mümkün olabilecektir» deniyor.

TKP programı ise, sosyalizmin yolunu «işçi sınıfının ağır bastığı, işçi-köylü bağlaşıklığına, emekçi yığınların, halkın egemenliğine dayanan» ileri demokratik devrim aşamasıyla açacağını belirtiyor.

Böylece ortaya iki program ve «iki taktik» çıkıyor. Birincisi, sosyalist devrimin hazırlığını burjuvazinin egemenliğinde elde edilecek «köklü dönüşümler»-den, «demokratikleşme»den bekliyor. Devrimci bir durumda işçi sınıfı ve emekçilerin doğrudan sosyalist devrime hazırlıklı olacağını her nasılsa var sayıyor. İkincisi, yani TKP ise, oluşacak devrimci durumda, henüz sosyalist devrime hazır olmayan, ama ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış için savaşan yığınları birleştirmeyi, erki alma, ileri demokratik bir erk kurma savaşı içinde sosyalist devrime hazırlamayı öngörüyor.

Birincisi, pratikte sınıf savaşlarına seyirci kalma eğilimini doğuruyor; ikincisi, yığınların savaşına öncülük etme yeteneğini! . . .

M İ L İ T A N L A R D A N

Eğitimde şovenizm

Batı Almanya'nın büyük tirajlı burjuva gazetelerinden «Frankfurter Allgemeine», Federal Almanya İl Eğitim Bakanları Konferansına sunulan bir rapordan bazı istatistikler yayınladı. Bunlara göre, bu ülkede ilk ve orta okullara kayıtlı olan yarım milyona yakın yabancı çocuk ve gencin yüzde 37'si, yani 160 binden fazlası Türkiye'-lidir.

Federal İş Kurumu'nun daha önce yayınladığı veriler ise, her üç çocuktan birinin okul yaşında olmasına karşın okula gidemediğini kanıtlıyor. Üstelik kısa süreli orta okullarda, «Hauptschule»lerde okuyanların % 60'ı diploma alamıyor.

Bu yılın başında yapılan bir araştırmanın sonuçları da ilginçtir. Frankfurt'ta, ortalama 20 yaşında olan ve 5 yıldan beri burada yaşıyan 5 bin gencimizin tümü okumak isteğiyle gelmişti. Bugün bunlardan % 75'i Alman işçilerinin yarı ücretine kara işçi olarak çalışıyor, % 11'i de işsiz.

İstatistikler başka bir gerçeği daha gösteriyor. Alman okullarında dil ve kültür yabancılığı çektikleri için hemen başarı gösteremiyen yabancı işçi çocuklarını, eğitimi güç veya «geri zekâlı» çocukların gittiği «Sonderschule»lere gönderme eğilimi gittikçe artıyor. Bu tür okullara gönderilip normal gelişimleri körletilen yabancı işçi çocuklarının oranı son beş yılda % 2,7'den 4,2'ye yükselmiştir. Bu oran Baden-Württemberg ilinde % 10,6'yı bulmuştur. Bilindiği gibi düne kadar bu ilin başbakanı yabancı düşmanlığıyla tanınan, eli kanlı eski faşist ve Türkeş'in akılhocası Filbinger'di.

Bütün bunlar, Federal Almanya'daki çocuklarımızın eğitim trajedisini, ayaklar altına alınan insan haklarını apaçık gözler önüne seriyor . . .»

Frankfurt/Main'dan bir öğretmen

Savaş Birliği

Hükümet ile Türk-İş arasında imzalanan toplumsal anlaşmaya kamu kuruluşlarında çalışanlar da tepki duyuyorlar. Benim çalıştığım işyerinde de bu «sınıf uzlaşması»na duyulan öfkeye gün boyu yapılan konuşmalarla tanık oluyorum. Yapılan konuşmalar şöyle: Bu anlaşma hükümet ile Türk-İş arasında işçilere danışılmadan oldu-bittiye getirildi. Bu anlaşmadan sonra konuşmalar yapan Tunç, «Türk-İş kavgadan değil uzlaşmadan yanadır, sınıf savaşı yerine sosyal barışı, çalışma barışını savunur» diyerek sarı sendikacılığın somut örneğini vermiştir. Sarı sendikacılar işçi sınıfımızın temsilcisi olamazlar.

Toplumsal anlaşma işçi ücretlerini dondurmayı, sendikal hakları kısıtlamayı, kamu kuruluşlarında sınıf sendikacılığını engellemeyi ve güdümlü bir sendikacılığı hortlatmayı amaçlıyor. Bunun somut örneklerini toplumsal anlaşmaya dayanılarak yapılan toplu sözleşmelerde işçilerin tek tek satılmasında görüyoruz.

«Yürüyüş» dergisinde bütün bunlara karşılık bu «Toplumsal anlaşma» adı verilen uzlaşmanın siyasal yönünün olumlu karşılandığı yazıldı. Bu konuları çevredeki TİP üyesi arkadaşlarla da konuşuyor, tartışıyoruz. Onlar da toplumsal anlaşmaya karşı çıkıyorlar. Neden TİP'e yakın yayın organlarında böyle yazıların çıktığına akıl erdiremediklerini söylüyorlar. Yine işçi sınıfının eylem birliğine ters düşen yazıların zaman zaman çıkmasını şimdi daha çok eleştiriyorlar. Tabanda işçiler bilinçleriyle, sınıf sezileriyle işçi sınıfının eylem birliği gereğine daha çok inanıyorlar.

Manisa'dan bir işçi

Anti-TKP'ciliğin bunalımı

(4. sayfadan devam)

yüklemek demektir. Nesnel durum şu: Sınıf savaşı keskinleştikçe, faşist tehlike artıyor. Aynı zamanda, bu tehlike karşısında boyun eğmek, ya da serüvenlere atılmak eğilimleri de boy veriyor. Ama işçi sınıfının temel yığını bu küçük-burjuva burgacında boğulmuyor. Bunun da kanıtı TKP'nin hızla güç kazanmasıdır.

Böyle bir dönemde, bir parti sürekli geriliyorsa, gerilemesinin nedenini yığınların «bilinçsizliğinde» değil, kendi küçük-burjuva niteliğinde ve ana direği TKP düşmanlığı olan oportünist politikasında aramalıdır.

TKP'nin Sesi radyosunun yayınlarını hergün kısa dalgadan Türkiye saatiyle 7.00'de, 19.40'da, 21.15'de 31,5 metre 9,6 megaherz, 11.10'da, 23.30'da ve 1.00'de 48,5 metre 6,2 megaherz, ayrıca salı ve perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21.15'de orta dalga 330 metre 908 kiloherz üzerinden dinleyebilirsiniz.

PARTİ YAŞAMI

Kollektif katkı

Komünist basın partizan, militan yığınlarla, yaşamla sımsıkı bağlı, gerçeği somut olarak yazan basındır. ATILIM'ın bu niteliklerini sürekli geliştirebilmesi, kollektif propogandacı, ajitatör ve örgütleyici görevlerini daha iyi başarabilmesi için bütün parti örgütlerinin bütün komünistlerin ATILIM'a katkıda bulunması, ona daha güçlü destek olması bir zorunluktur.

MK Plenumunda vurgulanıyor: «*ATILIM'a düzenli haber ve yazı göndermek, ona parasal yardım yapmak, bu yardımı ATILIM'ı yığınlara maledecek biçimde örgütlemek*» komünistlerin görevidir. Lenin'in deyimiyle «*Gazetenin daha da iyileştirilmesi için işçilerin yardımı her zaman son derece önemli ve zorunluysa da, bu yardımın önemi, salt parasal yardımın çerçevesini çok aşar*». Az da olsa ATILIM'a sürekli ve düzenli olarak işçilerin yardımı, onların çizgisini onayladıkları bir gazetenin çevresinde ideolojik birlik kurmalarını, örgütlenmelerini kolaylaştırır. Onları moral ve politik bakımdan eğitici bir rol oynar.

Geçtiğimiz aylarda bazı yörelerdeki komitelerin yürüttükleri kampanyada ATILIM'a 200 bin liradan fazla yardım toplanması önemli bir olaydır. Şimdi bu kampanyanın deneyimlerini, sonuçlarını genelleştirmek, onu değişik koşullarda değişik biçimler altında sürdürmek, kalıcılaştırmak, böylesi bir gelenek yaratmak gündemde duruyor.

ATILIM'a mektup, haber yollamak da böyle yaygın bir gelenek haline gelmelidir. Komünist gazetede yazmayı bütün komünistler görev bilmelidir. Lenin parti üyelerine şöyle sesleniyor: «*Herkesten, özellikle işçilerden bize haber yollamalarını istiyoruz. Gazetemize yazmaları için işçilere her olanağı sağlayınız. Kesinlikle her şey üstüne, olabildiğince günlük yaşantıları, ilgilendikleri konular ve işleri üstüne yazsınlar ... Ayrıca bize mektup ta yazmalarını istiyoruz. Yalnız haber yollamak için, yani mutlaka yayınlanması için değil de, redaksiyonla arkadaşça ilişkiler kurmak, onu yalnız olaylar ve olgular üstüne değil, hareketin günlük, ,ilginç olmayan' olağan yanı ve havası, günlük işleyişi üstüne de aydınlatmak için.*»

Özellikle işçi hareketinin önemli merkezlerinden sürekli haber ve mektup gelmesini sağlamak, halkın parti yayınlarını nasıl karşıladığını izlemek, yığınların hükümete, değişik politik akımlara karşı tutumlarındaki değişiklikleri kollamak, bu konularda yazmak, ATILIM'da «politik açıklamalar» için halka açık bir tribün oluşturmak, böylece parti kadrolarının, sempatizanların redaksiyon çalışmalarına sürekli katılmasını sağlamak canlı, savaşkan, Leninci parti basınının vazgeçilmez koşuludur.

Kısa ... Kısa

● Küba Komünist Partisi MK'nin çağrılısı olarak «*26 Temmuz-Ulusal Başkaldırma*» bayramına ve XI. Dünya Gençlik Festivalinin şenliklerine bir TKP temsilcisi katılmıştır.

● 26 Temmuz 1978'de TKP MK Genel Sekreteri I. Bilen yoldaş tüm Türkiye komünistleri ve devrimcileri adına, KKP MK Birinci Sekreteri Fidel Kastro yoldaşa «*26 Temmuz – Ulusal Başkaldırma*» bayramının 25. yıldönümü dolayısıyle bir kutlama mesajı göndermiştir. Mesajda, Küba halkının çok sert ve kanlı koşullarda geçen özverili savaşlarıyle Küba devriminin utkuya ulaştırdığı tarihsel önemi vurgulanıyor. Mesajda şöyle deniyor: «*Küba halkının savaşı, onun ulusal bağımsızlık savaşındaki utkusu, sosyalizmin kuruluşundaki büyük başarıları, proletarya enternasyonalizmine dayanan tutumu, Türkiye işçi sınıfının, halkımızın savaşına katkıda bulunuyor.*»

● 27 Temmuz 1978'de TKP MK Genel Sekreteri I. Bilen yoldaş, XI. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivaline katılan dünya gençliği temsilcilerine bir selâmlama mesajı göndermiştir. Mesajda özetle şöyle deniyor:

«*Türkiye gençliği ilk kez legal ve yığınsal bir biçimde Dünya Gençlik Festivaline katılıyor. Festival hazırlıkları, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliğinin oluşmasında, güçlenmesinde yeni bir adım olmuştur. Bu süreç partimizin öne sürdüğü ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşmasına yardımcı oluyor.*»

● TKP MK Genel Sekreteri I. Bilen yoldaş, Venezuela Komünist Partisi başkanı Gustavo Mahado yoldoşa 80. doğum yıldönümü dolayısıyle bir kutlama mesajı gönderdi.

● Venezuela Komünist Partisi MK, TKP MK'ne gönderdiği bir mesajda, Türkiye emekçilerinin savaşkan çıkışlarının yoğunlaştığı ve böylece özgürlükleri genişletmek için daha geniş olanakların yaratılmasına çalışıldığı çetin savaş günlerinde Venezuela komünistlerinin ülkemiz emekçileriyle tam bir dayanışma içinde olduğunu ve TKP'nin legalleşmesi için yürütülen kampanyayı vargücüyle desteklediğini bildirdi.

Kadro eğitimi

TKP militanları faşist komandoların, kontr-gerillacıların, Maocu provokatörlerin yaylım ateşi altında Amerikan emperyalizminin, NATO'nun artan baskısına, yerli-yabancı tekellerin sömürüsüne karşı işçi sınıfının, emekçi yığınların savaşlarını örgütlüyor. Burjuvazinin işçi sınıfına, sendikal harekete saldırıları, CHP ağırlıklı hükümetin ikiyüzlü politikası ideolojik savaşın önemini arttırıyor.

TKP illegal koşullarda, böylesi sert sınıf savaşları içinde, burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinin yoğun saldırısı altında yığınsallaşma sürecine giriyor. Hem üye sayısı hızla artıyor, hem de çevresindeki sempatizan halkaları genişliyor, kadroların emekçi yığınlarla bağları güçleniyor. Bu oluşum, parti üyelerinin ideolojik düzeylerinin yükseltilmesine, parti örgütleri arasındaki deneyim ve yetişmişlik düzeyi farklarının giderilmesine, kadro eğitimine ağırlık verilmesini zorunlu kılıyor.

Partisine sonuna kadar bağlı, varlığını işçi sınıfının, halkın kurtuluşuna adamış, devrim savaşlarına hazır, yığınlara savaşlarda önderlik edebilen, aktif, dalıcı, partinin politikasını iyi kavramış, onu günlük çalışmalarında şaşmaksızın uygulayabilen, politik bilinci ve devrimci deneyimi yüksek militanlar yetiştirmek-kadro eğitiminin amacı budur.

Kadroları sınıf savaşlarında eğitmek, bu savaşların içinde Marksizm-Leninizm'i öğretmek büyük önem taşıyor. Parti örgütleri, Marksizm-Leninizmin ilke ve yasallıklarını, TKP programının, strateji ve taktiğinin ideolojik dayonaklarını üyelere kavratmak işine özenle eğiliyorlar. Bu çalışmayı örgütlemede, yaratıcılıkla, savaştıkları koşullara uygun değişik biçimler buluyorlar. Partinin yayınlarındaki önemli metinleri, en başta parti belgelerini çoğaltmak, kollektif olarak incelemek gibi yöntemler izliyorlar. Bunlara dayanan eğitim metinleri hazırlıyorlar. Bu olanakları bulamayan tek tek militanlar ise parti yayınlarına kulak veriyor, ele geçirebildiği Marksist-Leninist literatürü okuyup inceliyor.

Başta gelen eğitim yöntemlerinden birisi de militanları devrimci pratik içinde yetiştirmektir. TKP örgütleri, üye ve sempatizanları gazete satışı, bildiri dağıtma, afişleme, grev, miting ve yürüyüşler örgütleme gibi eylemler içinde eğitiyor, onları sınıf savaşlarının daha üst biçimlerine hazırlıyorlar.

